Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 262/19 (2013)
Дана: 10.05.2019.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Марком Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби ужиље А.А. из ..., ..., коју заступа пуномоћник адвокат Горан Јелушић из Чачка, Рајићева 7, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац, сада Министарство финансија, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, Срете Младеновића 1б, ради поништаја решења бр. 43501-1-00044/2012 од 24.01.2013. године, у предмету рефундације плаћеног пореза на додату вредност при куповини првог стана, у нејавној седници већа одржаној дана 10.05.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац бр. 43501-1-00044/2012 од 24.01.2013. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Управног суда, Одељење у Крагујевцу I-1 У 3462/13 од 16.06.2016. године одбијена је тужба тужиље поднета ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац бр. 43501-1-00044/2012 од 24.01.2013. године, којим је одбијена жалба тужиље изјављена против решења Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Чачак број 43501-1-00034/2012 од 26.11.2012. године, којим се у ставу 1. диспозитива тужиљи одобрава рефундација плаћеног ПДВ по основу члана 56а Закона о порезу на додату вредност у износу од 51.835,40 динара и одбија захтев за

рефундацију плаћеног ПДВ у делу износа од 209.038,57 динара (разлика између траженог износа од 260.873,99 динара и одобреног износа од 51.835,40 динара), а који је плаћен од стране ћерке купца првог стана В.В. као неоснован; у ставу 2. диспозитива одобрени износ рефундације плаћеног ПДВ од стране Министарства финансија – Управе за трезор – Филијале Стари Град, купцу првог стана је извршен по првобитно донетом решењу број 43501-1-00034/12 од 11.06.2012. године, те по основу овог решења донетог у поновном поступку нема основа за поновни повраћај. Жалба не одлаже извршење решења.

Против наведена правноснажне пресуде Управног суда, тужилац је изјавио уставну жалбу Уставном суду.

Одлуком Уставног суда Уж-8006/2016 од 06.12.2018.године, у ставу 1. диспозитива, усвојена је уставна жалба А.А. и утврђено да је пресудом Управног суда-Одељење у Крагујевцу I-1 У 3462/13 од 16.06.2016. године повређено право подноситељке уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије и у ставу 2. диспозитива, поништена је пресуда Управног суда-Одељење у Крагујевцу I-1 У 3462/13 од 16.06.2016. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку о тужби подноситељке уставне жалбе, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац бр. 43501-1-00044/2012 од 24.01.2013. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је утврдио да је пресудом Управног суда-Одељење у Крагујевцу I-1 У 3462/13 од 16.06.2016. године подноситељки уставне жалбе повређено право на правично суђење из члана 32. став 1., те је наведена пресуда поништена, констатујући да у овом предмету управни органи а ни Управни суд нису дали уверљиво образложење о томе због чега нису прихватили као релевантне доказе које је подноситељка приложила уз захтев за рефундацију ПДВ-а за куповину првог стана. Наиме, имајући у виду да из одредаба Закона о порезу на додату вредност и подзаконског акта произлази да је лице које тражи повраћај ПДВ за куповину првог стана, дужно да уз писмени захтев достави доказ да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена продавцу, те да из достављеног мишљења Министарства финансија произлази да купац првог стана има право на рефундацију ПДВ и у случају када је уговорена цена стана у потпуности исплаћена продавцу од стране трећег лица, и то на основу уговора које то лице има са купцем првог стана, а да је подноситељка уз захтев управо и доставила потврду продавца да је уговорена цена са ПДВ у потпуности исплаћена, као и уговор о асигнацији, као основ за исплату дела продајне цене од стране трећег лица, то по оцени Уставног суда, дато образложење у другостепеном решењу, које је у свему прихватио Управни суд, да се приложени уговори закључени између подноситељке и трећег лица не могу прихватити као доказ, јер нису правилно евидентирани у деловоднику продавца, и то јер су заведени под истим бројем, представља резултат произвољног поступања и правно неутемељеног становишта органа управе и суда, а на штету подносиоца уставне жалбе.ј На основу изложеног и одредаба члана 89. став 1. и 2. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11 и 18/13-Одлука УС), Уставни суд је уставну жалбу усвојио и поништио пресуду Управног суда I-1 У 3462/13 од 16.06.2016. године и одредио том суду да донесе одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе изјављеној против

решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац бр. 43501-1-00044/2012 од 24.01.2013. године.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда I-1 У 3462/13 од 16.06.2016. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговора на тужбу, списе предмета ове управне ствари, па је нашао да је тужба основана. Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби поднетој овом суду дана 08.03.2013. године, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужиља наводи да су учињене повреде поступка који је претходио доношењу првостепеног решења, а исто је донето и на основу погрешне примене материјалног права, јер је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено. Тужиља упућује на начело законитости и начело фактицитета. Указује да ако тужиља није купац предметног стана у целини, онда је Пореска управа морала да утврди ко је други купац, односно сувласник предметног стана и да то наведе у записнику, донетим решењима, као и да наведе доказе на основу којих је то утврђено. Тужиља је купац првог стана и она је исплатила купопродајну цену стана делом непосредно, а делом преко своје ћерке Б.Б., уз закључење уговора о асигнацији и уговора о налогу, а неспорно је да је тужиља закључила уговор о купопродаји. Тужиља сматра да чињеница да ли је уговор о асигнацији заведен у пословним књигама на правилан начин није од

значаја за признавање права на рефундацију. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Из образложења оспореног решења произлази да је правилно првостепени орган нашао да у конкретном случају уврђено је да је захтев тужиље за остваривања права за рефундацију ПДВ-а у смислу члана 56а Закона о порезу на додату вредност, делимично основан, те јој је признато право на рефундацију ПДВ у износу од 51.835,40 динара. Тужиљи није признато право на повраћај преосталог дела ПДВ који је плаћен приликом куповине стана од стране Б.Б. у износу од 4.154.005,00 динара, јер је у поступку утврђено да је у налогу за пренос као сврха уплате наведено "уплата по предуговору од 10.01.2011. године", а као уплатилац је назначена Б.Б., која је била уговорна страна у том предуговору, а да се уговори закључени између тужиље и њене кћерке, као трећег лица не могу прихватити као доказ, јер нису правилно евидентирани у деловоднику продавца, и то јер су заведени под истим бројем.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења.

Одредбом члана 56а став 1. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС", бр. 84/04 ... 61/07) је прописано је да право на рефундацију ПДВ за куповину првог стана, на основу поднетог захтева, има физичко лице – пунолетни држављанин Републике, са пребивалиштем на територији Републике, који купује први стан (у даљем тексту: купац првог стана). Одредбом става 2. истог члана је прописано да купац првог стана може да оствари рефундацију ПДВ из става 1. овог члана, под следећим условима: 1) да од 01. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу којег стиче први стан није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике; 2) да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена продавцу.

Према стању у списима предмета, тужиља је дана 17.04.2012. године поднела захтев за рефундацију плаћеног пореза на додату вредност за куповину првог стана из члана 56а Закона о порезу на додату вредност у износу од 260.873,99 динара, уз који је достављена оверена изјава да купује први стан за себе; да је у спроведеном поступку утврђено увидом у документацију и на основу записника о канцеларијској контроли број 43501-1-00034/12 од 09.11.2012. године, да је тужиља купила стан у површини од 58,88 $м^2$ и паркинг место бр. 2 по Уговору о купопродаји непокретности овереном код Основног суда у Чачку 06.04.2012. године под Ов. 3 бр. ...; фискални рачун од 02.04.2012. године, рачун бр. ... од 02.04.2012. године, да је продавац непокретности издао потврду да је стан исплаћен у целости, тако што је Б.Б. по више налога за уплату уплатила укупан износ од 4.154.005,00 динара и тужиља по два налога за уплату уплатила укупан износ од 1.126.085,00 динара, а у првостепеном решењу је констатовано да је за паркинг место плаћено 96.012,00 динара. Првостепени орган је утврдио да је по

предуговору од 10.01.2011. године као будући купац предметног стана означена Б.Б. и да овај предуговор није оверен код суда, нити евидентиран у деловоднику продавца "В.В." д.о.о. Чачак; да се анексом истог предуговора, закљученим 20.02.2012. године, мења једна уговорна страна тако што је уместо В.В. као будући купац означена А.А., с тим што ни анекс није судски оверен, нити евидентиран у деловоднику продавца. Уговором о асигнацији, закљученим 07.01.2011. године, упутилац-асигнант А.А. је овластила упућеника-асигната Б.Б. да за њен рачун примаоцу упута-асигнатару "В.В." д.о.о. ... исплати износ од 40.550 еура у динарској противвредности на име купопродајне цене стана у ..., у улици ... бр. ..., који уговор је евидентиран у деловоднику код продавца на редном броју ..., а уговором о налогу од 07.01.2011. године, налогодавац А.А. обавезала је налогопримца Б.Б., да за њен рачун закључи предуговор о куповини предметног стана на своје име и да изврши плаћање продавцу, који уговор је такође евидентиран у деловоднику продавца под истим ред.бројем 4. Како из списа произлази да је тужиља на име купопродајне цене стана уплатила износ од 1.030.073,00 динара, уврђено је да је њен захтев делимично основан у смислу члана 56а Закона о порезу на додату вредност, те јој је признато право на рефундацију ПДВ у износу од 51.835,40 динара. Тужиљи није признато право на повраћај преосталог дела ПДВ који је плаћен приликом куповине стана, јер је у поступку утврђено да је у налогу за пренос као сврха уплате наведено "уплата по предуговору од 10.01.2011. године", а као уплатилац је назначена Б.Б., која је била уговорна страна у том предуговору.

Код оваквог стања ствари, оспореним и ожалбеним решењем учињене су повреде правила поступка које су биле од утицаја на решење ове управне ствари. Ово стога, што органи нису дали јасне и довољне разлоге зашто нису прихватили приложене доказе уз захтев- потврду продавца од 02.04.2012. године, фискални рачун од 02.04.2012. године и рачун бр. (97)83-005 од 02.04.2012. године, из којих произлази да је купац у целости исплатио уговорену цену стана и пореза на додату вредност продавцу, а имајући у виду да је исплата извршена на законом прописани начин у смислу одредаба члана 1020.-1031. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", број 29/78..."Службени лист СРЈ", број 31/93...44/99), у складу са вољом продавца изјављеној у наведеном уговору о асигнацији од 07.01.2011. године, као и да је овај уговор заведен у деловоднику продавца, као једног од потписника тог уговора. На овај начин органи су повредили одредбу члан 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10), а тужени и одредбу члана 232. став 2. истог закона, јер није санкционисао повреду правила поступка учињену од стране првостепеног органа.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони наведене повреде правила поступка и да у складу са одлуком Уставног суда Уж-8006/2016 од 06.12.2018.године након правилно утврђеног чињеничног стања, правилном применом материјалног права, донесе ново решење, при чему је везан правним схаватање и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.05.2019.године, I-1 У 262/19 (2013)

Записничар **Председник већа- судија**
Марко Радосављевић, с.р. **Снежана Алексић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ